

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/16/2011
Identifikačné číslo spisu:	8108213415
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8108213415.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu W. K., bývajúceho v G., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom so sídlom v Košiciach, Vozárova 5, proti žalovanej PK AUTO, spol. s r.o., so sídlom v Prešove, Duklianska 23, v dovolacom konaní zastúpenej Prof. JUDr. Petrom Vojčíkom, CSc., advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 28, o výmenu vadného vozidla za bezvadné alebo vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu vozidla, vedenej na Okresnom súde Prešov, pod sp.zn. 29 C 156/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 25. júna 2010 č.k. 29 C 156/08-331 a rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. decembra 2010 sp. zn. 1 Co 121/2010, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. decembra 2010 sp.zn. 1 Co 121/2010 a rozsudok Okresného súdu Prešov z 25. júna 2010 č.k. 29 C 156/2008-331 vo výrokoch, ktorým žalobe vyhovel a ktorým rozhodol o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. júna 2010 č.k. 29 C 156/08-331 uložil žalovanej povinnosť vymeniť motorové vozidlo značky Opel Combo Tour 1,3 CDTI za bezvadné alebo alternatívne zaplatiť žalobcovi 18 123,88 eur oproti vráteniu motorového vozidla, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 4 460,16 eur na účet jeho právneho zástupcu, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovanou 12. septembra 2005 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo typu Opel Combo Tour 1,3 CDTI za kúpnu cenu 546.000 Sk, že žalobca reklamoval u žalovanej postupne viaceré vady vozidla (zákazka č. 107281 z 11. mája 2006, zákazka č. 109006 z 11. októbra 2006, zákazka č. 109724 z 5. decembra 2006, zákazka č. 110744 z 1. marca 2007, zákazka č. 111444 z 24. apríla 2007, zákazka č. 111618 z 11. mája 2007 a zákazka č. 111784 z 23. mája 2007), že žalovaná pri vybavovaní reklamácií nedodržala maximálnu 30 dňovú reklamačnú dobu v troch reklamačných procesoch a že žalobca oznámil žalovanej listom z 27. marca 2008, že z dôvodu vady vozidla spočívajúcej vo zvýšenej hlučnosť prevodovky a jej zvýšeného

chvenia žiada vozidlo vymeniť za bezvadné, alternatívne žiada vrátenie kúpnej ceny proti vráteniu vozidla. Hoci žalobca prevzal kúpené vozidlo 12. septembra 2005 a práva zo zodpovednosti za vady uplatnil u žalovanej 27. marca 2008, dospel k záveru, že si tieto práva uplatnil pred uplynutím 24 mesačnej záručnej doby. Z výsledkov vykonaného dokazovania totiž zistil, že záručná doba spočívala v dôsledku opráv vozidla celkovo 324 dní. O túto dobu sa záručná doba predlžuje, z ktorého dôvodu v danom prípade uplynula až 1. augusta 2008. Keďže žalovaná nedodržala pri vybavovaní reklamácií v troch prípadoch maximálnu 30 dňovú lehotu, dospel k záveru, že žalobca má v súlade s ustanovením § 19 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom do 1. júla 2007 rovnaké práva, akoby sa jednalo o vadu, ktorú nie je možné odstrániť. V zmysle § 623 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) žalobca má teda právo na výmenu veci alebo môže od zmluvy odstúpiť alebo požadovať zľavu z kúpnej ceny. Z výsledkov vykonaného dokazovania zistil, že vozidlo z dôvodu pretrvávajúcej vady na prevodovom ústrojenstve prejavujúcej sa jeho zvýšenou hlučnosťou, bráni riadnemu užívaniu predmetu kúpy ako veci bez vady (znalec Ing. E. v znaleckom posudku potvrdil, napriek dvom vykonaným opravám - zákazky č. 109006 a č. 109724 - zvýšenú hlučnosť prevodovky). Dospel preto k záveru, že žalobca splnil všetky zákonné podmienky pre priznanie práva kupujúcemu za vady kúpenej veci v zmysle § 623 ods. 1 OZ. Keďže žalobca požadoval plnenie alternatívne, žalobe vyhovel formou alternatívneho petitu, keď výber plnenia je na vôli žalovanej, ktorá buď pristúpi k výmene vozidla za bezvadné alebo vráti žalobcovi kúpnu cenu oproti vráteniu motorového vozidla. K zamietajúcej časti výroku uviedol, že sa týka žalobcom uplatneného úroku z požadovaného vrátenia kúpnej ceny. Tento nárok považoval za nedôvodný, keďže ho možno priznať iba v prípade jeho zmluvného dojednaní pri zmluve o pôžičke. Pokiaľ žalobcovi išlo o priznanie úroku z omeškania uviedol, že žalovaná by sa v danom prípade dostala do omeškania s vrátením kúpnej ceny až uplynutím vykonateľnosti predmetného súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. a žalobcovi, ktorý bol neúspešný vo veci len v nepatrnej časti, priznal plnú náhradu trov konania.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 13. decembra 2010 sp.zn. 1 Co 121/2010, na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku malo podklad v zistenom skutkovom stave. Stotožnil sa aj s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Na doplnenie uviedol, že súd prvého stupňa sa správne v súlade s ustanovením § 627 ods. 1 OZ zaoberal aj spočítaním záručnej doby. Jeho závery, že došlo k spočítaniu plynutia záručnej doby v celkovej dĺžke 321 dní považoval za preukázané jednotlivými reklamačnými protokolmi a zákazkovými listami. Nesúhlasil s názorom žalovanej, že žalobca neposkytol potrebnú súčinnosť pri oprave. Zo strany žalovanej nebol produkovaný jediný dôkaz, že by bola namietala neposkytnutie súčinnosti žalobcu v súvislosti s reklamáciami a vykonanými opravami. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca uplatnil právo vyplývajúce zo zodpovednosti za vady listom z 27. marca 2008 riadne a v záručnej lehote a že na vozidle sa vyskytlo viacero väd, pre ktoré žalobca nemohol vozidlo užívať ako vec bez väd. Za správne považoval aj závery súdu prvého stupňa, že v troch reklamačných procesoch žalovaná nedodržala 30 -dňovú lehotu na odstránenie vady, na základe čoho v zmysle § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné tieto vady považovať za neodstrániteľné a teda spojené s režimom vyplývajúcim zo zodpovednosti za neodstrániteľné vady. Rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti považoval preto za vecne správny.

Na základe podnetu žalovanej generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti uvedeným rozsudkom, okrem výroku prvostupňového súdu, ktorým žalobu čiastočne zamietol, mimoriadne dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd obe rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozsudky spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Podľa generálneho prokurátora súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, nesprávne vyložili ustanovenie § 19 ods. 4, posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa, účinného do 1. júla 2007. V zmysle tohto ustanovenia má spotrebiteľ reklamujúci odstrániteľnú vadu rovnaké práva, ako keby išlo o vadu neodstrániteľnú, ak vybavenie reklamácie trvá dlhšie ako 30 dní. V citovanom ustanovení ide o stanovenie právnej fikcie, podľa ktorej platí, že ak vada

nebola odstránená v lehote 30 dní, spotrebiteľ má rovnaké práva, ako pri vade neodstrániteľnej. Po uplynutí lehoty 30 dní má spotrebiteľ právo zvoliť voči predávajúcemu niektorý z nárokov z neodstrániteľnej vady. Ak tak ale spotrebiteľ neurobí a preberie dodatočne opravenú vec, stávajú sa tým jeho nároky z vady veci uspokojené (zaniknú dodatočným splnením). Opačný výklad by bol absurdný, lebo by umožňoval spotrebiteľovi aj po reálnom odstránení reklamovanej vady žiadať nárok z vady na základe fikcie. Konajúce súdy nesprávne predmetné ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vyložili tak, že kupujúci spotrebiteľ má právo uplatniť voči predávajúcemu rovnaké nároky ako pri vadách neodstrániteľných aj v prípade, ak predávajúci vadu odstráni, hoci po uplynutí lehoty 30 dní a kupujúci vec po oprave riadne prevezme. Podľa generálneho prokurátora súdmi zistený skutkový stav neumožňoval na vec aplikovať ustanovenie § 19 ods. 4 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Vytýkal súdom nižších stupňov, že skutkové závery absentujú predovšetkým v tom, či vada prevodovky reklamovaná 27. marca 2008 bola identickou vadou nepretržite trvajúcou alebo ide o prípad opakujúcej sa vady. Namietal tiež, že súd prvého stupňa síce urobil skutkový záver, že vada prevodovky bráni riadnemu užívaniu veci, avšak tento nemá oporu v jedinom vykonanom dôkaze. Podľa generálneho prokurátora skutkové zistenia konajúcich súdov svedčia skôr o tom, že išlo o vadu opakovanú. V tejto súvislosti uviedol, ktoré skutočnosti sú v takomto prípade rozhodujúce pre správne právne posúdenie veci. Generálny prokurátor ďalej namietal, že konajúce súdy nesprávne interpretovali aj ustanovenie § 623 ods. 1 OZ. Kupujúci má totiž v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia možnosť zvoliť jeden z dvoch nárokov, a to buď nárok na výmenu veci alebo nárok na odstúpenie od zmluvy. Ak kupujúci od zmluvy platne odstúpi, kúpna zmluva zaniká, a preto už nemôže mať nárok na výmenu veci. Kupujúci sa nemôže alternatívne domáhať nároku, ktorý mu patrí počas trvania zmluvy (výmena veci) a nároku, ktorý mu patrí až po ukončení zmluvy odstúpením (vrátenie plnenia). Skutočnosť, že súdy v rozsudku priznali žalobcovi nárok alternatívne (výmena veci alebo vrátenie plnenia) je preto podľa generálneho prokurátora nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 623 ods. 1 OZ. Keďže podanie mimoriadneho dovolania si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, považoval ho za opodstatnene podané.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Nesúhlasil s výkladom ustanovenia § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa tak, ako ho podal generálny prokurátor. Uviedol, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať extenzívne s ohľadom na účel zákona, ktorým je ochrana spotrebiteľa a nie reštriktívne, ako to urobil generálny prokurátor. Za správny preto považoval výklad urobený konajúcimi súdmi, podľa ktorého ak predávajúci nedodrží zákonnú 30-dňovú lehotu na vybavenie reklamácie, spotrebiteľ automaticky získava právo na výmenu veci prípadne môže od zmluvy odstúpiť, pričom tieto nároky nemusia uplatniť hneď po uplynutí 30 dňovej lehoty, v ktorej je predávajúci povinný vybaviť reklamáciu. Nesúhlasil ani s tým, že súdy nižších stupňov nesprávne interpretovali ustanovenie § 623 ods. 1 OZ.

Žalovaná sa vo svojom vyjadrení plne stotožnila s podaným mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora. Navrhla napadnuté rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozsudky okresného i krajského súdu v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon, a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu, a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O.s.p.). Mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k

vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), keď konajúce sudy nesprávne interpretovali ustanovenie § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 1. júla 2007 a následne uvedené ustanovenie nesprávne aplikovali na danú vec a nesprávne interpretovali aj ustanovenie § 623 ods. 1 OZ.

Podľa § 619 ods. 1 OZ predávajúci zodpovedá za vady, ktoré má predaná vec pri prevzatí kupujúcim. Pri použitých veciach nezodpovedá za vady vzniknuté ich použitím alebo opotrebením. Pri veciach predávaných za nižšiu cenu nezodpovedá za vadu, pre ktorú bola dojednaná nižšia cena.

Podľa § 619 ods. 2 OZ ak nejde o veci, ktoré sa rýchlo kazia, alebo o použité veci, zodpovedá predávajúci za vady, ktoré sa vyskytnú po prevzatí veci v záručnej dobe (záruka).

Podľa § 622 ods. 1 OZ ak ide o vadu, ktorú možno odstrániť, má kupujúci právo, aby bola bezplatne, včas a riadne odstránená. Predávajúci je povinný vadu bez zbytočného odkladu odstrániť.

Podľa § 623 ods. 1 OZ ak ide o vadu, ktorú nemožno odstrániť a ktorá bráni tomu, aby sa vec mohla riadne užívať ako vec bez vady, má kupujúci právo na výmenu veci alebo má právo od zmluvy odstúpiť. Tie isté práva prislúchajú kupujúcemu, ak ide síce o odstrániteľné vady, ak však kupujúci nemôže pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet väd vec riadne užívať.

Podľa § 623 ods. 2 OZ ak ide o iné neodstrániteľné vady, má kupujúci právo na primeranú zľavu z ceny veci.

Podľa § 625 OZ práva zo zodpovednosti za vady sa uplatňujú u predávajúceho, u ktorého bola vec kúpená. Ak je však v záručnom liste uvedený iný podnikateľ určený na opravu, ktorý je v mieste predávajúceho alebo v mieste pre kupujúceho bližšom, uplatní kupujúci právo na opravu u podnikateľa určeného na vykonanie záručnej opravy. Podnikateľ určený na opravu je povinný opravu vykonať v lehote dohodnutej pri predaji veci medzi predávajúcim a kupujúcim.

Podľa § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 1. júla 2007 predávajúci alebo ním poverený pracovník rozhodne o reklamácií ihneď, v zložitých prípadoch do troch pracovných dní. Do tejto lehoty sa nezapočítava čas potrebný na odborné posúdenie vady. Vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní. Po uplynutí tejto lehoty má spotrebiteľ rovnaké práva, akoby išlo o chybu, ktorú nemožno odstrániť.

Vyššie citované ustanovenia Občianskeho zákonníka sú špeciálnymi ustanoveniami o zodpovednosti za vady pri predaji tovaru v obchode, t.j. pri spotrebiteľských kúpnych zmluvách. Upravujú podmienky zodpovednosti predávajúceho za vady predanej veci, dĺžku záručnej doby, práva kupujúceho, ktoré má pri výskyte väd predanej veci, miesto a spôsob, akým treba práva zo zodpovednosti za vady predanej veci vo forme reklamácie uplatniť a lehoty k uplatneniu práv zo zodpovednosti za vady. Ostatne citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje, v rámci ďalších povinností predávajúcich v spotrebiteľských veciach, lehoty pre rozhodnutie o reklamácií, včítane sankcie za oneskorené vybavenie reklamácie. Zmyslom tohto zákonného ustanovenia je „nútiť“ predávajúceho, aby spotrebiteľom uplatnenú reklamáciu vybavoval promptne, bez zbytočného odkladu a aby jeho prípadná nečinnosť nespôsobovala ujmu na právach spotrebiteľa. Jeho význam sa však netýka toho, či reklamovaná vada je skutočne vadou, či sa vyskytuje u predanej veci v dobe uplatnenia práva zo zodpovednosti za vady a pod.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní správne uvádza, že v zmysle tohto zákonného

ustanovenia platí právna fikcia, podľa ktorej má spotrebiteľ reklamujúci odstrániteľnú vadu rovnaké práva, ako keby išlo o vadu neodstrániteľnú, ak vybavenie reklamácie trvá dlhšie ako 30 dní. Uvedené ustanovenie teda stanovuje ako sankciu za oneskorené vybavenie reklamácie nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že kupujúcemu (spotrebiteľovi) svedčia práva z titulu neodstrániteľnosti väd, hoci ide o vady veci, ktoré by bolo možné odstrániť. To znamená, že kupujúci má po márnom uplynutí 30-dňovej lehoty právo zotrvať na požiadavke odstránenia vady (nemôžno totiž vylúčiť, že kupujúci bude mať záujem nie na zrušení zmluvy, prípadne na výmene veci, ale na odstránení vady, hoci už lehota na jej odstránenie uplynula) alebo zmeniť voľbu a uplatniť práva uvedené v § 623 OZ, t.j. právo na výmenu veci alebo právo od zmluvy odstúpiť, prípadne právo na primeranú zľavu z kúpnej ceny. Je preto vecou spotrebiteľa ako sa rozhodne, pričom voľbu musí urobiť bezodkladne po uplynutí 30-dňovej lehoty na vybavenie reklamácie. Touto voľbou je potom kupujúci naďalej viazaný a nemôže ju dodatočne meniť. Ak preto kupujúci po uplynutí 30-dňovej lehoty zotrvá na požiadavke odstránenia vady veci formou jej opravy a vec po oprave riadne prevezme, nemôže v rámci tejto reklamácie s úspechom dodatočne uplatniť práva zo zodpovednosti za vady na základe právnej fikcie uvedenej v § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedené obdobie platí aj v prípade, ak spotrebiteľ po uplynutí 30-dňovej lehoty neuplatní u predávajúceho právo na výmenu veci alebo právo na odstúpenie od zmluvy alebo na zľavu z kúpnej ceny (nie je pritom významné, z akého dôvodu tak kupujúci neurobil) a vec po oprave riadne prevezme. V takomto prípade totiž treba mať za to, že kupujúci pôvodnú voľbu nezmenil a tým, že vec po oprave riadne prevzal, sa reklamácia stáva vybavenou, a teda uplatnený nárok kupujúceho z vady veci sa tým stáva uspokojený, ako to správne uvádza generálny prokurátor. Opačný výklad, by bol v rozpore so zmyslom a účelom uvedeného zákonného ustanovenia. Spotrebiteľ by sa totiž dostal do nenáležitého zvýhodneného postavenia voči predávajúcemu, kedy by mohol aj po riadnom vybavení a ukončení reklamácie naďalej uplatňovať práva zo zodpovednosti za vady, a to práva z titulu neodstrániteľnosti väd.

Ak preto v posudzovanej veci odvolací súd (rovnako aj súd prvého stupňa) dospel k právnomu názoru, podľa ktorého žalobca (kupujúci) má právo na výmenu veci, resp. na zaplatenie kúpnej ceny oproti vráteniu veci na základe právnej fikcie uvedenej v § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa (žalobca listom z 27. marca 2008 uplatnil uvedené práva z dôvodu výskytu vady opakovane), hoci po uplynutí 30-dňovej lehoty na vybavenie reklamácie neuplatnil u predávajúceho právo na výmenu veci, resp. na odstúpenie od zmluvy (urobil tak až po uplynutí viac ako jedného roku od vybavenia reklamácie - zákazka č. 109006 z 11. októbra 2006) a vec po oprave riadne prevzal, ide o nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Pre úplnosť treba dodať, že práva zo zodpovednosti za vady predanej veci na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedenej v § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa možno uplatniť len v rámci toho reklamačného konania, predmetom ktorého bola aj vada spotrebiteľom v jednostrannom právnom úkone, v ktorom uplatňoval konkrétne právo zo zodpovednosti za vady, vytknutá. Odvolací súd totiž vychádzal zo zistenia, že žalovaná nedodržala v troch reklamačných procesoch 30-dňovú lehodu na odstránenie vady bez ohľadu na to, aby zisťoval, či predmetom každej reklamácie bola aj vada (zvýšená hlučnosť prevodovky a jej zvýšené chvenie), z existencie ktorej žalobca vyvodzoval zodpovednostný nárok.

Generálnemu prokurátorovi treba prisvedčiť aj v tom, že konajúce súdy nesprávne interpretovali ustanovenie § 623 ods. 1 OZ, keď nárok žalobcovi priznali vo forme alternatívneho plnenia. Kupujúci má v zmysle tohto ustanovenia možnosť zvoliť len jeden z dvoch nárokov, a to buď právo na výmenu veci alebo právo na odstúpenie od zmluvy. Z povahy týchto nárokov totiž vyplýva, že sa vzájomne vylučujú. Ani súd ich preto nemôže priznať formou alternatívneho plnenia. Ak tak konajúce súdy rozhodli, ide o rozhodnutie zmätočné a v podstate nevykonateľné, prijaté v rozpore s ustanovením § 623 ods. 1 OZ.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie krajského i okresného súdu (tam len vo výrokoch, ktorým žalobe vyhovel a ktorým rozhodol o trovách konania) v zmysle § 243b ods. 2 O.s.p. a § 243b ods. 3

O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.